

καὶ ὑπὸ τὸν ὠραιότερον καιρόν, ὃν δύναται νὰ παράσχω ἡ ἀνοιξίς εἰς τὰς Ἀλπεῖς, τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ Λάνδεν μέχρι «Ἀγίου Βαλεντίνου» ἐκάθηντο πλησίον ἀλλήλων, περιτετυλιγμένοι ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ γουναρικοῦ, διότι ὁ ἀὴρ ἦτο ἀρκετὰ ψυχρὸς εἰσέτι, δὲν ἔπαυον δὲ νὰ γελῶσι καὶ νὰ θαυμάζωσι τὰς ὠραίας τοποθεσίας· ὁ Κάρολος Ζαχαρίας καὶ ἡ Αὐγούστα, οἵτινες εἶχον ἤδη ἀρκετὰ γνωρισθῇ, εἶποντο ἐντὸς κεκλεισμένων ἀμάξης.

Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὠραίου ἐκείνου περιπάτου οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν διηνεκῶς ἐμαγεύοντο παρατηροῦντες ὅτε μὲν τοὺς ἤδη χλοερούς καὶ καταπρασίους λειμῶνας, τὰ ὑψηλὰ καὶ χιονοσκεπῆ ἔτι ὄρη καὶ τὰ πυκνὰ ἐκ πευκῶν καὶ ἐλάτων δάση, ἅτινα κατήρχοντο ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων ὅπου ἔρρεε παταγωδῶς ὁ Ἰννος.

Ἦδη δὲ κεκλεισμένοι ὡς ἐκ τῆς χιόνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Ἀγίου Βαλεντίνου» ὄχι μόνον δὲν δυσηρέσκει αὐτοὺς τοῦτο, ἀλλ' ἠσθάνοντο ὅτι ἦσαν ἐπίσης εὐτυχεῖς, ἀρκεῖ ὅτι εὐρίσκοντο ὁμοῦ καὶ μόνοι.

Οὐδέποτε ἐσκέφθησαν ὅτι θὰ χωρισθῶσιν, οὔτε ἤθελον κἄν νὰ τὸ σκεφθῶσιν· ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ τοῦτο τοῖς ἤρκει.

Καθ' ὅλην τὴν πρωτὰν δὲν ἔπαυσεν ἡ χιών, περὶ τὴν μεσημβρίαν ὅμως διελύθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ νέφη, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ὁ ἥλιος εἶχεν ὄλως διόλου διαλύσει αὐτὰ καὶ ἀναζωογονήσει τὴν φύσιν διὰ τῶν θερμῶν τοῦ ἀκτίνων.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἠγαρήστησε πολὺ τὸν καλὸν ξενοδόχον, διότι ἐσυλλογίσθη ὅτι καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἡμέραν ἐὰν ἤθελον ἠδύναντο νὰ φθάσωσιν ἐγκαίρως εἰς Σπόδινγκ καὶ διὰ τοῦτο πολὺ ἐφοβεῖτο.

Ἐν τούτῳ ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ Ἑλένη ἐκάθηντο πολὺ πλησίον ἀλλήλων, ἐντὸς τῆς κοινῆς αἰθούσης καὶ τόσον ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ὁμιλίαν τῶν, ὥστε οὔτε κἄν ἀντελήφθησαν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς μεταβολῆς· αἰφνης ἡ Ἑλένη ἐγερθεῖσα περιχαρὴς καὶ κτυπῶσα τὰς χεῖρας,

— «Α! νὰ ὁ ἥλιος, ἀνέκραξεν.

— Ἀλήθεια, προσέθηκεν ὁ Ριχάρδος ἐπίσης χαίρων.

Ἐπλησίασαν ἀμφοτέροι εἰς τὸ παράθυρον καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσιώπων.

Ἡ πρὸ αὐτῶν θέα ἦτο ἀπερίγραπτος ἐν τῇ μαγεῖᾳ τῆς.

Ἐντὸς τῆς καθαρᾶς ἐκείνης ἀτμοσφαιρᾶς εὐχαρίστως ἀνεπαύετο ὁ ὀφθαλμὸς ἐπὶ τῶν ἐξόχων ἐν ἀντιθέσει χρωμάτων τῶν χιονοσκεπῶν ὀρέων, τῶν καταπρασίνων δασῶν καὶ τῆς μακρόθεν φαινόμενης καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καθέτως φωτιζόμενης ἡρέμου λίμνης τοῦ Χάϊδερ. Ἀφ' ἐτέρου, ὀλίγον πλαγίως, ἠγείρετο μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀρχαῖον κτίριον, ὅπερ, ὡς ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου του, ἐφαίνετο ἀντικεινὸς εἰς τὴν ὑψηρεσίαν τῆς θρησκείας.

— Τί ὠραία! ἔ! Ριχάρδε; ἀνέκραξε τέλος ἡ Ἑλένη στενάχασα.

— Ἀριστοῦργημα, φιλάττη μου! τῇ ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος.

Καὶ πάλιν ἡ Ἑλένη ἐβύθισε τὸ βλέμμα

ἐντὸς τῆς μαγευτικῆς ἐκείνης τοποθεσίας, ἀκουσίως τῆς ὅμως πάλιν συνήνησε τὸ ὀγκῶδες ἐκεῖνο λευκὸν οἰκοδόμημα μὲ τὰ πολλὰ παράθυρα καὶ τὸ μικρὸν κωδωνοστάσιον.

Τοῦτο παρατηρήσας ὁ Ριχάρδος:

— Ἄνευ ἀμφιβολίας θὰ εἶνε κανὲν μοναστήρι, εἶπε, πόσοι δυστυχεῖς, μὴ δυνάμενοι νὰ συντηρηθῶσιν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εὐρίσκουν ἐκεῖ ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν!

— «Α! Ριχάρδε! εἶναι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀφθονα τὰ μέσα, καὶ ἐν τούτοις εὐχαρίστως θὰ κατέφευγον ἐκεῖ. Πολλάκις ἤκουσα τὸν πνευματικόν μου νὰ μοι λέγῃ ὅτι εἶνε δειλία νὰ κλείεται τις ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς μονῆς, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ παλαίσῃ μὲ τὰς δυστυχίας τῆς ζωῆς· καὶ μ' ὅλον τοῦτο, ἐγὼ θὰ τὸ ἔπραττον, χωρὶς καμμίαν τύψιν συνειδότος! Τί, γελᾷς; δὲν ἀστείεύομαι· αἰσθάνομαι ὅλον τὸ θάρρος.

— Δὲν γελῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ κάμῃς· πολὺ πιθανὸν νὰ εἶνε ὠραία ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐδῶ εἶνε, νομίζω, καλλίτερα· ἔλα τώρα· ἀφῆσε τὰς λυπηρὰς αὐτὰς ὁμιλίας.

Καὶ συγχρόνως ἔστρεψεν ἡσυχῶς τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ διὰ τῶν χειλέων ἠγγίσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ χεῖλη τῆς.

— Ἐπὶ τέλους, ἐπανελάβεν ὁ Ριχάρδος, πρέπει νὰ μάθωμεν καὶ τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια εὐρισκόμεθα· τί λές, Ἑλένη, κάμνομεν ἕνα περίπατον, ἕως ἐκεῖ ἐπάνω; μὴπως σὲ πειράζει ἡ ὑγρασία;

— «ὦ, ὄχι! ἔχω χονδρὰ ὑποδήματα· περίμενε καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ θὰ εἶμαι ἐτοιμία.

Κατερχόμενοι, ἀπήντησαν τοὺς ξενοδόχους, οἵτινες ἐκάθηντο παρὰ τὴν θύραν, μόλις ὅμως εἶδον τοὺς ξένους τῶν, ἀμέσως ἠγέρθησαν.

Τοῖς ἔδωκαν μερικὰς πληροφορίας. Ἡ Μονὴ ἐκεῖνη ἐκαλεῖτο τῆς Ἀγίας Μαρίας, ἐκεῖ κατὰ ἐκεῖνο τὸ πύργος Φύρστενβεργ, ὁ ὁποῖος ὅμως τώρα ἐχρησίμευεν ὡς φρενοκομεῖον γυναικῶν.

Ἐκεῖ κατὰ κῶνον καὶ ἀδελφὰ τοῦ Ἑλέους, αἵτινες περιποιοῦντο τοὺς πάσχοντας· τὸ τέλος ὅμως τῆς ὁμιλίας τῶν ἦτο νὰ βεβαιώσωσι τοὺς πελάτας τῶν μεθ' ὅρκου, ὅτι δὲν θὰ εὐρίσκον καλλίτερον ξενοδοχεῖον, οὔτε περιποίησιν προθυμοτέραν ἀπὸ ἐκείνης ἣν εἶχον εἰς «Ἀγίου Βαλεντίνου».

Καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα περιηγήθησαν τὰς πέριξ τοποθεσίας, τὴν δὲ ἐσπέραν ἐπιστρέψαντες ἔρχοντο μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὸ λιτόν τῶν δεῖπνων.

Τόσον ὅμως ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ γελαστοί, ὥστε ἡ κυρία ξενοδόχος δὲν ἐπίστευε καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, πῶς τόσον αἱ περιποιήσεις τῆς κατάρθωσαν νὰ εὐχαριστήσωσι τοὺς εὐγενεῖς τῆς πελάτας.

[Ἐπεται συνέχεια]

*X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίαν Καν Ἡλιοπούλου καὶ κκ. Ἰω. Δαρμάρον Σωζον, Δημ. Θεοφιλοπούλου, Ἀθ. Βρυζάκη καὶ Γ. Μίσιον. Συνδρομαὶ ὡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Γιαννέντσον. Ἐστάλη καὶ τὸ Δ'. — κ. Κ. Σ. Σ. Ἀθήνας. Ἀκατάλληλον. — κ. Ἀριστείδην Δ. Ἀδούρην. Ἐνεγράφητε ἀπὸ 1ης Ἰουλίου. — κ. Ἀνδρ. Σπηλιόδην. Τηλεγράφημά σας ἐλήφθη Ἀπηντῆσάμεν. — κ. Ἀθ. Ι. Λαουταρίδην. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Περιμένοντες ἐκκαθάρσιν. Τὰ φύλλα τοῦ κ. Π. Κ. ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Σουλᾶκον Ἐλήφθη ἐπιταγή, ἀντίτιμον 6 συνδρομῶν. Δεχθῆτε τὰς ἐγκαρδίας εὐχαριστίας μας. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Κατσούλην. Ἐλήφθη γραμματόσημον. Ἐγράψαμεν ἡμῖν περὶ τοῦ λογαριασμοῦ. — κ. Γ. Α. Κωτσάκη. Ἐλήφθη ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. «Βίος τοῦ Μωάμεθ» ἀπεστάλη. — κ. Κ. Ψ. Ἐπιτρέψατέ μας ν' ἀναβάλλωμεν τὴν δημοσίευσιν, διότι ἰσχυροὶ λόγοι, οὗς προφορικῶς θὰ σᾶς ἀναπτύξωμεν, θὰ πείσωσιν ὑμᾶς πιστεύομεν, ὅτι ἐπράξαμεν καλῶς.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ου σελίδος 12.

Συνεργαταὶ καθηγηταί, ὑφηγηταὶ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς κτλ — Διευθυντὴς Α. Καλλιδικῶς ὑφηγητὴς κλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος

Ἐτησία συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

ΑΡΤΙ ΕΞΕΔΟΘΗ:

Ε ΣΤΑΝΔΕΥ

Η

ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΔΡΑΚΤΑ

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν ἀντὶ δρ 3.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιὸς ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαντας τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὅκω.

Παρὰ τῷ ἴδιῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμαστός τοιχοθρεπτικὸς Οἶνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου, καθὼς καὶ τοῦ Εὐκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημι ὁμοιος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀποδείξεις ἔστω αἱ εἰς χεῖράς του εὐρισκόμεναι συγχαρητήριαι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἱατρῶν.